

Iktatószám	Budapestre vonatkozó újságcikkek		Osztályozás
	Szerző		Tárgy
	Cím Polónyi - nyugalomban.		Hely Polónyi Géza
	Forrás: Világ		Idő "1912"
Bp.	1912 X/29		Személy
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. fü.)	

Polónyi — nyugalomban

A Belvárosban szenzáció készül. Arról suttognak, hogy a novemberi községi választások idején Polónyi Gézát nem fogják jelölni. Ugy látszik, hogy Polónyi Géza maga is megérezte, hogy az ő ideje letelt, mert bucsuzik a barátaitól. A minap az utcán elfogta egy régi hívét, egy nagy szerepet játszó belvárosi városatyát; annak mondta:

— Barátom, én visszavonulok. De nemcsak a városi politikától vonulok vissza, hanem az országos politikától is. Fáradt vagyok és pihenni vágyom.

Van abban valami nagyon elszomorító, amikor elégikussá változik azoknak a hangja, akik három évtizeden keresztül hangadói voltak a fórumnak. Polónyi Géza pedig hangadó volt. Szervezett, vezetett, diktált, intrigált, robbantott, a szert ahogy a körülmények kívánták. A fórumon sohasem lehetett olyan lárma, hogy az ő öblös hangja ki ne hallatszott volna a lármból. Ő tullelt mindent. Kitünő szónok, nagyszerű debatter volt. Ravasz embernek tartották, még a jobarátai is; ravasz, srófon járó eszű embernek. Mindenki elismerte róla, hogy okos ember, akivel mindig és minden körülmények között számolni kellett; okos embernek tartották, akitől félni kellett. Ő volt a Sasok vezére, és csaknem három évtizeden keresztül diktált a főváros közgyűlésén. Harminc esztendő alatt nem volt «nagy ügy» a városházán, amelyben Polónyi keze benne ne lett volna. Közéleti szereplése alatt sok rosszat mondtak róla, de ő nem perelt be senkit. A bíróság előtt mindig csak mint védő jelent meg; de sem mint panaszos,

sem mint tanu nem akart soha a bíróság elé állani. Ebben a politikájában szintén megnyilatkozik ennek a nagy talentumu, srófon járó eszű embernek nagy óvatossága. Egyszer állott a bíróság elé, amikor Lengyel Zoltánt és Heltai Ferencet vádolta. Ezt a szereplését is megbánta. Az igaz, hogy erre a pörösködésre is csak nehezen szánta rá magát. Igazságügyminiszter volt akkor, amikor azok a bizonyos súlyos vádak megjelentek róla a lapokban. Egész pártja ösztökölte, hogy állítsa a bíróság elé a vádlókat, hadd tisztázzódjék, hogy Magyarország igazságügyminiszterét ártatlanul vádolják. Polónyi huzódzott a pörtől.

— Itt csak egy ut van, — pört indítani! — mondta Polónyinak egyik pártkonferencia után gróf Károlyi Mihály.

— Ez is szempont! — mondta Polónyi — és még jó ideig várt a pörrel.

Csak amikor már «a király is akarta», akkor mondott le az igazságügyminiszteri állásról és pörölte be Lengyel Zoltánt. Szegény Halmos János az életével fizette meg ezt a pört. Jellemző különben, hogy mikor az első telefonjelentés megérkezett Budapestre arról, hogy megalakult a koalíciós kabinet és Polónyi az igazságügyminisztermenten megszületett az első koalíciós szállítás:

— Meghalt Mátyás király és — Polónyi lett az igazságügyminiszter!

Az sem utolsó dolog, ami tavaly történt. A delegációs udvari ebéd után a király cerclét tartott. Az egyik delegátust megkérdezte a király:

— Mit csinálnak a képviselőházban?!

— Hallgatjuk Polónyt! — felelte a delegátus.

Az újságírók megkérdezték a delegátust, hogy igaz-e, hogy azt felelte a királynak, hogy: «Hallgatjuk Polónyt!»?

— Igaz, — mondta a delegátus. — De ennél sokkalta érdekesebb, hogy mit mondott az én mondásomra a király. Ezt azonban már nem árulhatom el. Annyi azonban bizonyos, hogy ha lojalitásom nem tartott volna vissza, megmondtam volna a királynak, hogy «csodálom, hogy ilyen rossz véleménye van felségednek volt igazságügyminiszteréről».

A darabont-időkben még nagy ur volt Polónyi a városházán. Akkor még azzal fenyegetőzött egyik beszédében, hogy el fognak jönni azok az idők, amikor «a szuronyok is sztrájkolni fognak». Ezt a mondását azonban, amelyet háromszáz ember hallott, másnap letagadta a képviselőházban.

Mikor a darabont-idők elmúltak, miniszter lett a Wekerle-kormányban. Akkor jó ideig nem jött el a főváros közgyűlésére. Azután következtek a híres Polónyi-pörök. Mikor ezek a pörök is véget értek és Polónyi ismét megjelent a városházán, ahol olyan hosszú ideig hatalom volt: jóformán meg sem akarták hallgatni. Lejárt nagyság lett belőle, fogatlan oroszlan, akitől senki sem félt. Még a Sasok is kibuktatták az elnöki székből, most meg a városatyái mandátumot akarják elvenni tőle. Szegény Polónyi!